

Centráčik

Občasník pre žiakov Spojenej školy, zložka Základná škola

február 2017

Vianočná čajovňa / str. 3

Vítazka okresnej súťaže
Šaliarsky Mat'ko / str. 4

SÚŤAŽ:
Budúcnosť
slovenského
škola

str. 7 - 8

Rada pre prime

2. ročník celonárodnej súťaže pre deti a dospievajúcich

FMK

PRÁVA DETÍ
OČAMI DETÍ

pod záštitou prezidenta slovenskej republiky

str.
9 - 10

Spojená škola, ZŠ
Centrálna 464
Svidník

Milí čitatelia!

My, všetci školopovinní, už vieme svoje výsledky, ktoré sme dosiahli v I. polroku. Ale škola nie je len o učení. Naša škola zorganizovala aj mnoho akcií, o ktorých sa chceme s vami podeliť. Zažili sme mnoho pekných chvíľ, na ktoré budeme dlho spomínať.

Takzvaná „prespávačka“ v škole bola vynikajúca. Naš drahý učiteľský zbor nás prekvapil rôznymi úlohami, ktoré sme museli splniť. A iba tí odvážni prešli cestičkou odvahy a na konci dostali odmenu. Určite nás prekvapil aj Mikuláš, ktorý dobrým deťom rozdával sladké dobroty. Tých, čo nepočúvali, čerti trošku postrašili.

Ponúkame vám tiež názory žiakov na to, aká by mala byť škola budúcnosti a ako vidíme detské práva vlastnými očami. Ide o celoslovenské súťaže, v ktorých by sa na nás pri vyhodnotení mohlo usmiať aj šťastie.

Ako už je zvykom, naši žiaci sa aj tohto roku zúčastnili lyžiarskeho výcviku. Našli si nové priateľstvá a pribudlo im mnoho zážitkov. Udialo sa teda toho mnoho a ešte oveľa viac nás čaká. Keďže sme nedávno vstúpili do 2. polroku, každý vie, v čom sa má zlepšiť. Naš deviatkov čaká Testovanie a skúšky na strednú školu. Veríme, že ich zvládneme a že si vyberieme tú správnu cestu, ktorá nás privedie k vytýčenému cieľu.

Tešíme sa na ďalšie príjemne strávené dni a spoločné zážitky.

Kristína Drotárová

Obsah

Slovo na úvod	2
Čo nás zaujalo.....	3 - 5
Žijeme len raz.....	6
Aká bude škola budúcnosti.....	7 - 8
Práva očami detí.....	9
Mama, otec a čo deti?.....	10
Miesto, ktoré mám rada.....	11
Netradičné básnické formy	12
Rozhovor.....	13
Keď kopne múza	14

Čo nás zaujalo zo života školy

Deň otvorených dverí pre deti z MŠ

Na DOD, ktoré sa uskutočnili v dňoch 13.12. - 15.12.2016 na našej Spojenej škole, sme opäť privítali budúcich prvákov a všetkých zvedavcov, ktorí neváhali a prišli si pozrieť program a aktivity, ktoré si pre nich pripravili žiaci aj učitelia SŠ. Prostredníctvom programu

sa ocitli v zimnej krajine a potom sa veselo a s chuťou zapájali do pripravených aktivít. Nezabudlo sa ani na chutné občerstvenie. Domov si okrem zážitkov odniesli vlastnými silami vymaľované vianočné ozdoby. A my dúfame, že sa s mnohými v septembri 2017 stretneme ako s prvákmi.

Vianočná čajovňa

19. decembra 2016 sa priestory jedálne Spojenej školy zmenili vďaka výzdobe na vianočnú čajovňu. Hostami boli rodičia žiakov, ktorí sa prišli pozrieť na vystúpenie

svojich detí. Strávili neopakovateľnú predvianočnú atmosféru plnú zábavy, tanca, vinšov, kolied a vianočných hier.

Naša škola získala zlatú medailu za rozvoj včelárstva

Naša škola sa stala „včelou školou“. Tým, že sa pravidelne a aktívne zapája do činností, ktoré rozširujú poznanie žiakov o vedomosti zo života včiel, o ich ochrane a neoceniteľnom význame pre nás všetkých a podporuje rôznorodé včelárske akcie, Slovenský zväz včelárov udelil našej škole 26.11.2016 vyznamenanie **Zlatá včela**. Toto ocenenie sme získali za **zásluhy o rozvoj včelárstva I. stupňa**. Pri tejto príležitosti škola získala aj pamätnú zlatú medailu.

Noc v škole bez komentára

D
O
V

I
D
E

N
I
A

O
R
O

K

Naše žiačky úspešné v okresnom kole súťaže Šaliansky Maťko

30.1.2017 ZŠ na Budovateľskej ulici v Gíraltovciach zorganizovala okresné kolo Šaliansky Maťko. 22 žiakov 2. – 7. ročníka v troch kategóriách prezentovalo svoje recitačné spôsobilosti a svoje umenie dramatizácie. Medzi nimi aj naše tri dievčatá, a to Katarína Vygodová, Laura Surdeníková a Michaela Surdeníková. Nás teší, že v **1.kategórii zvíťazila naša Katarína Vygodová**, ktorá postúpila do krajského kola, a v 2. kategórii si **3. miesto odniesla Laura Surdeníková**. Dievčatám blahoželáme.

Lyžiarsky výcvik

22.-26.01.2017 sa žiaci Spojenej školy zúčastnili lyžiarskeho výcvikového kurzu v lyžiarskom stredisku Drienica. Kurzu sa zúčastnilo 58 žiakov, z toho 23 žiakov základnej školy. Lyžovalo sa v doobedňajších hodinách od 9:00 do 12:00 a od 14:00 do 16:00 hod. v poobedňajších hodinách. A hoci mnohí žiaci stáli prvýkrát na lyžiach, všetci to zvládli a svoje schopnosti na lyžiach predviedli v záverečných pretekoch.

Ako žijú naši kamaráti zo ŠKD

Vychovávateľky zo ŠKD pripravujú pre svojich zverencov množstvo aktivít, hier, kvízov... Keďže 19.1.2017 sme si pripomenuli oslobodenie Svidníka, prostredníctvom kvízu vychovávateľky sondaovali, aké informácie majú deti o meste Svidník. Oboznámili sa s jeho históriou, súčasnosťou, kultúrou, geografickými údajmi, poznávali slávne osobnosti... Deti odpoveďami presvedčili, že sú naozaj bystré a vnímavé.

Kristína Drotárová – víťazka celoslovenskej súťaže Báseň 2016

Vydavateľstvo DAXE a redakcia časopisu Maxík ešte v decembri vyhlásili súťaž o najlepšiu báseň roka 2016. Zúčastniť sa na nej mohli žiaci základných škôl a osemročných gymnázií v 3 kategóriách. Téma bola ľubovoľná. V 3. kategórii. 1. miesto obsadila naša žiačka **9.AZ Kristína Drotárová**, ktorej srdečne blahoželáme.

Žijeme len raz, repríza nemožná...

Nastala doba, keď sa ľudia niekde stále ponáhľajú, sú nervózni a nesústredení. Keď sa pozrieme všade okolo nás, ľudia utekajú do práce alebo škôl, nestíhajú na schôdzku, netrpezlivo stoja pred prechodom pre chodcov a čakajú na zelenú, alebo majú tak „veľa práce“, že kráčajú po ulici s mobilom v ruke a nežijú v realite. Nevnímame to, ale neustále mrháme svojím vzácnym časom, a to ani neviem koľko nám ho ešte ostáva. Pri dnešnom zhone zabúdame na jednoduché slová ako ďakujem, prosím, mám ťa rád a ľúbim ťa. Niektorý múdry raz povedal peknú myšlienku: „Stále nariekame, že máme malo času, ale žijeme tak, akoby sme ho mali na rozdávanie.“ Veru, je to pravda.

Často počúvam vety: „Chcem sa naučiť nový cudzí jazyk“, „Chcem dostať dobrú známku“, „Chcem ísť von s kamarátmi“, „Chcem vedieť hrať na klavíri.“ A ak sa spýtame, prečo to nezrealizujú, mnoho ľudí odpovie: „Nemám čas.“ Dve krátke slová, pri ktorých stratíme odvahu a pre lenivosť sa radšej vyhovoríme. Chcieť je pekná vlastnosť, ale mať je ešte lepšia. Máme niekedy sny, ktoré nie sú splniteľné, a ak aj sú, tak sa nám nechce, pretože na ich splnenie je potrebné veľa vynaloženého úsilia. Ale ako sa hovorí: Ťažko na cvičisku, no ľahko na bojisku. No nie je to tak?

Podľa mňa veľký problém je aj v tom, že sa vieme veľmi niečím rozptýliť. Napríklad, robíme si domáce úlohy, a zrazu nám zazvoní telefón. Behom sekundy ho zdvihne a niekedy riešime aj úplne somariny. Na úlohy úplne zabudneme a riešime „dôležitejšie“ veci. Po rozhovore zistíme, že máme málo času a že sa nám vôbec nechce. Nesústredíme sa na svoje úlohy aj preto, lebo popri nich vykonávame aj mnoho iných vecí. Odpisujeme svojim kamarátom na facebooku, sledujeme televíziu, počúvame hudbu, riešime problémy s rodinou a myšlienkami sme úplne inde ako pri povinnostiach. A ak aj máme čas, zabíjame ho ničnerobením alebo technológiami, na ktorých sme až veľmi závislí. Predstavte si, keby ste doma zabudli svoj mobil. Nemali by ste si ako kontrolovať čas, ľudia by sa vám nedovolali, neposlali by ste žiadne sms, nemali by ste žiadne informácie, čo sa deje vo „svete.“ Boli by ste v takomto prípade celý deň nervózni? No, to určite áno, pretože my sa už vôbec nevieme dobre zabaviť s rodinou alebo priateľmi ako normálni ľudia. Už sa ani tak nestretávame s ľuďmi, pretože stačí nám zobrať mobil a nejako sa s nimi skontaktovať. Ale pozor! Virtuálny svet nie je vo všetkých smeroch dobrý.

Je smutné, že veľmi veľa zabúdame na bežné veci, z ktorých sa máme tešiť. Veď dobrý pocit by sme mali mať už len z toho, že sme sa ráno prebudili a že sme živí a zdraví. Zabúdame sa tešiť aj z malého úspechu, správať sa spontánne, neriešiť budúcnosť, robiť veci, z ktorých máme radosť, nebáť sa chýb a užívať si všetko, čo sa len dá, pretože nikdy nevieme, čo sa nám v živote môže prihodiť. Aby sme potom neľutovali aj to, že sme niečo nevykonali alebo neskúsili. Pretože raz nastane chvíľa, kedy budeme spomínať na celú svoj prežitý život, ale repríza ho prežiť ešte raz a celkom inak už nebude možná.

Simona Siroková

Aká bude škola budúcnosti Aká bude škola budúcnosti Aká bude škola

Akým smerom by sa malo slovenské školstvo uberať, čo by sa malo zmeniť, aby deti chodili do školy radi? Aký je podľa vás správny model školy budúcnosti? Súťaž pre žiakov základných, stredných a vysokých škôl a pedagógov. Organizátor súťaže TASR skolskyservis.sk. Ponúkame niekoľko prác našich žiakov.

Budúcnosť školy

Škola v budúcnosti bude vyzeráť podľa mojich predstáv inak ako súčasná. Žiakov budú učiť roboti, ktorých budú ovládať učitelia z domu.

Dvere do školy sa otvoria odtlačkom prsta a do triedy vojdeme oskenovaním tela. V triede budú hojdacie siete alebo pohodlné kreslá. Zošity, knihy a perá vymeníme za tablety a dotykové počítače. Robot nebude písať na tabuľu ale odošle úlohy emailom a ani my nebudeme písať. Domáce úlohy budeme robiť doma a do školy prinesieme len výťažok. Tablety a dotykové počítače budú v triede na nabíjačkách, k nim sa dostanú len žiaci a učitelia – roboti.

Keby bola takáto škola, tak sa zmeníme možno aj my na robotov a to by som nechcela. Preto je lepšie chodiť do školy takej, aká je teraz, ale niektoré veci by boli dobré, napríklad také hojdacie siete, pohodlné kreslá a tablety.

Petra Pásztorová

Ako sa budeme učiť v budúcnosti

Ja si školu v budúcnosti predstavujem takto:

Do školy sa chodiť nebude, lebo vyučovanie bude u nás doma. Nebojte sa, nebudeme mať osobného učiteľa, budeme sa vidieť cez internet. Každý deň si zapneme Skype a poznámky si budeme písať do Wordu. Aby nám nebolo smutno za kamarátmi, zapneme si skupinový videohovor. Skúšky si budeme robiť cez aplikáciu Alf. Domáce úlohy budeme dostávať do e-mailu. Myslíte, že táto predstava je reálna?

Filip Vygodá

Aká by mala byť škola?

Škola budúcnosti podľa mojej fantázie by vyzerala zaujímavo. Pri vstupe do budovy školy by som zavesila svetelnú informačnú tabuľu, ktorá by pomohla ľahšiu orientáciu po škole bez toho, aby sme museli niekoho otravovať a pýtať sa na to, čo potrebujeme vedieť. Každý žiak by používal tablet alebo notebook, aby si ľahšie zapisoval učivo a žiaci by nemuseli nosiť do školy ťažké aktovky. Triedy by boli veselé, farebné a hravé. Namiesto učiva by sme si púšťali náučné filmy a logiku by sme si precvičovali všelijakými hlavolamami. Trávili by sme viac času vonku, kde by sme si čítali, robili pokusy a v zime chodili na klzisko.

Takže málo učenia a viac pohody. Ale.... kto by chcel byť nevzdelaný a leňoch ani v takejto škole by sa nič nenaučil.

Martina Suchaničová

Aká bude škola budúcnosti Aká bude škola budúcnosti Aká bude škola

Škola budúcnosti

Dobrý deň, volám sa Diana a dnes by som vám chcela povedať, ako si ja predstavujem školu budúcnosti.

V škole budúcnosti podľa mojej predstavy bude iba technológia, to znamená, že notebooky, počítače, klávesnice, tablety, prípadne aj mobily. Triedy budú veľmi COOL! Nebudú žiadne staré lavice a stoličky, ale moderné stoly, ktoré by sa vysúvali zo zeme a na každom z nich bude zástrčka, aby si mohli žiaci nabíjať notebooky počas vyučovania. Písomky ako aj poznámky sa budú písať do notebookov. Schody? Pochybujem! Nahradia ich eskalátory či výtahy. Steny v triedach budú žiariť rôznymi farbami a bude tam skvelá atmosféra. Vestibul je miestnosť, kde by žiaci mohli spolu komunikovať. Na hodinu telesnej výchovy budú môcť chodiť iba tí žiaci, ktorí o to majú veľký záujem.

A čo na záver? Len toľko. Do školy by chodili žiaci, ktorým by sa chcelo. Ostatní by prišli iba na skúšky.

Diana Feckaninová

Čo by som zmenila v školstve, aby to prospelo deťom

Viackrát som počula, že v mnohých malých dedinských školách chýba väčšina školského vybavenia. My máme krásnu zrekonštruovanú a modernú školu aj s ekoučebňou. Všetkým deťom by sa učilo ľahšie, keby mali žiaci na Slovensku také podmienky na učenie ako my. Všetci žiaci bez rozdielu by mali sedieť na pohodlných stoličkách a pracovať v dlhších laviciach. Veľa malých škôl má ešte klasické kriedové tabule, a preto by bolo dobré, aby mali všetky školy moderné interaktívne tabule.

Stáva sa, že žiaci si navzájom ubližujú, dokonca aj šikanujú, preto by mali učitelia v školách prijať vhodné opatrenia, aby k tomu nedochádzalo.

A to najdôležitejšie. Je potrebné zabezpečiť pre všetkých žiakov chýbajúce učebnice.

Myslím si, že moje návrhy by veľmi prospeli žiakom na Slovensku.

Bianka Jackaninová

Aká by mala byť škola

Je pondelok ráno a ja idem do školy. Vyučovacia hodina začína. Pred nami vpredu je veľká dotyková tabuľa. Do triedy prichádza pani učiteľka. Povedala nám, aby sme odovzdali všetky knihy. Nikto nevie, čo sa deje. Odrazu k nám prišli nejakí muži s veľkými krabicami. Odišli a nastalo ticho. Pani učiteľka začala rozprávať. „Začína sa nová etapa vo vyučovaní. Odteraz budeme mať na hodinách nové tablety. Každý dostane jeden a bude jeho učebnicou. Učenie bude zaujímavejšie, rýchlejšie a lepšie.“ Každý sa potešil. „Odteraz, ak budete niečo chcieť, môžete si to hneď vyhľadať a nebudeme sa s tým zdržiavať. Učebnice už nebudeme používať,“ dokončila pani učiteľka. Keď zazvonilo po poslednej hodine, pustili nás domov. No ešte sme šli na obed. Vyzeralo tam úplne inak. Povedali nám, že ak budeme mať na niečo chuť, máme iba povedať a o pár minút môžeme mať jedlo na stole. Keď som konečne prišla domov, chcela som všetko vyrozprávať rodičom. No odrazu ma mamka zobudila a ja som pochopila, že to bol len sen. Ale sen, ktorý sa stáva pomaly realitou.

Diana Jancurová

Práva detí očami detí

2. ročník celonárodnej súťaže pre deti a dospelujúcich pod záštitou prezidenta Slovenskej republiky. Do súťaže sme zaslali 12 prác.

**Súťažné témy: Keby som bol prezidentom
Kto mlčí, stáva sa spolupáchateľom zla
Mama, otec – a čo deti?**

Keby som bola prezidentkou sveta

Rozmýšľal niekto nad tým, čo by robil, ak by bol prezidentom celého sveta? Práca prezidenta by bola náročná, ale v jeho rukách by bola veľká moc a mohol by zariadiť, aby deti tohto sveta boli usmievavé a šťastné.

Keby som bola ja prezidentkou sveta, tak by som dopriala deťom, ktorým sa nechce učiť, nad všetkým ohŕňajú nos a pritom žijú v blahobyte, aby si vyskúšali život detí, ktoré hladujú a žijú na vojnových územiach. Uskutočnila by som výmenný pobyt na jeden školský rok, aby si vážili to, čo majú. Vtedy pochopia deti, ktoré prežívajú zo dňa na deň, hladujú a žijú v strachu.

A čo deti, ktoré trpia podvýživou a nie je im dopriata lekárska starostlivosť? Určite by som poslala financie na výstavbu moderných nemocníc, aby deti dostali zdravotnú starostlivosť a nezomierali na ulici len preto, že sa narodili na nesprávnom mieste. Aj ony majú rovnaké právo ako ostatné deti žijúce vo vyspelých krajinách.

Nezabudla by som ani na deti bez rodičov. Musia sa starať o vlastné prežitie. Často sú zneužívané, nepoznajú, čo je škola. Preto by sa všetky deti museli učiť a chodiť do školy.

Stať sa prezidentom je ľahšie ako byť dobrým a spravodlivým prezidentom.

Soňa Cimbalová

Stala som sa prezidentkou sveta

Konečne! Je to tu. Stala som sa prezidentkou sveta. Na túto chvíľu som čakala dlho. Aj keď som v politike ešte len prvý deň, chcem spraviť pre ľudstvo veľký krok.

Rozhodla som sa zaoberať tým, ako žijú deti v rôznych svetadieloch na planéte Zem. Je ich veľmi veľa, ale nie všetky sú šťastné. Prečo? Preto, lebo niektorí nemajú jedlo ani pitnú vodu, nemajú možnosť vzdelávať sa, nepoznajú vôbec, čo sú to učebnice a namiesto učenia musia ťažko pracovať, aby si zarobili na jedlo. Niektoré deti dokonca ani nepoznajú svojich vlastných rodičov. V krajinách, v ktorých panuje vojna, sa deti museli naučiť narábať so zbraňami. Namiesto hrania a učenia ťažko pracujú, aby mohli prežiť.

Ale tomu je koniec. Deti sa musia hrať, vymýšľať, smiať sa, učiť a cítiť lásku.

Preto chcem zmeniť svet tak, aby všetky deti boli len šťastné, mali úsmev na tvárach a aby nemysleli na zlé veci, ktoré sa momentálne dejú v niektorých krajinách.

Ktistína Potomová

Mama, otec – a čo deti?

Príbeh mojej kamarátky

Viktória pochádza z úplne normálnej rodiny. Avšak jedného dňa si všimla, že u nich doma nie je všetko v poriadku. Mama skoro vôbec nebola doma a otec spával na gauči. A keď boli všetci doma, buď mama alebo otec vyvolali hádku. Väčšinou to bola mama, keď prišla domov z práce a videla neporiadok.

Asi po dvoch týždňoch prišiel otec domov s tým, že stratil prácu. Mama bola veľmi nešťastná, lebo nevedela, ako sama udržiava rodinu. Ubehol asi mesiac a hádky v rodine pokračovali. Mama vyčítala otcovi, že celé dni leží na gauči a vôbec sa nesnaží nájsť si prácu alebo niečo doma urobiť. Viktória bola z toho nešťastná, a tak sa zdôverila svojej kamarátke, ktorá tiež pochádzala z rozvedenej rodiny. Kamarátka Viktórii povedala, že sa jej rodičia určite rozvedú, pretože aj u nich to takto vyzeralo pred rozvodom. Viktória prišla domov s plačom. Keď prišla domov, zašla do kuchyne napiť sa a na stole uvidela akési papiere. Keď sa do nich začítala, zistila, že sú to rozvodové papiere. Spočiatku nechápala, čo sa deje. pochopila to až vtedy, keď mama s otcom si ju zavolali do obývačky a snažili sa jej všetko vysvetliť. Nepýtali sa na jej pocity, na jej názor ani na to, ako sa cíti. Netrvalo dlho a rodičia sa roziedli. Viktóriu dostali do striedavej starostlivosti. Všetko sa obrátilo k lepšiemu aspoň v tom, že nemusela počúvať hádky, krik a nadávky. Mama si našla prácu, v ktorej nie je tak dlho ako predtým. Aj otec si po dlhom hľadaní našiel prácu a prenajal si byt. Viktória hovorí, že je všetko oveľa lepšie, pretože rodičia sa jej viac venujú.

Ale muselo sa to vyriešiť až rozvodom? Nemohli si rodičia sadnúť a vyriešiť nezhody tak, aby Viktória nepocítilo, že láska sa medzi nimi vytratila, ale ju majú stále rovnako radi?

Veronika Jurečková

Ľahostajnosť podporuje zlo

Malí, tuční, vysokí, chudí, chromí, koktaví... všetci ľudia na svete sme rozdielni.

Dospelí to neriešia tak ako my deti. Moja mama stále hovorí: „Deti bývajú k sebe veľmi kruté“. Prečo to tak je? Machrovanie? Frajerina? Mnohí z nás frajerov, ktorí sa vysmievajú, obdivujú. Takíto týpkovia sú v kolektíve veľmi populárni a obľúbení. Vyberú si ten najslabší článok triedy, napr. nového spolužiaka, tichého knihomoľa, chudobného okuliarnika... Nájdu si jeho slabinu, alebo odlišnosť a šikana je na svete. Prečo sa k nim mnohí pridávajú aj keď vedia, že to nie správne? Nechcú vyzerieť ako padavky, chcú sa zabávať.

Prečo to nepoviem dospelým, keď vidíme, čo sa deje? Zo strachu, aby sa nám to nevrátilo, aby sme neboli zradcovia, žalobaby, aby sme nestratili kamarátov?! Alebo sme ľahostajní preto, že keď sa to netýka nás, tak sa nič nedeje. Radšej povieme, že nič nevidíme, nepočujeme. Ale to nie je správne, lebo sme spoluvinníci a môže sa to stať aj nám. Ako by sme sa cítili v jeho koži? Asi ako môj dobrý kamarát, ktorý sa prestal smiať, bál sa chodiť do školy. V noci nemohol spať, snívajú sa mu nočné mory. Nechcel o tom hovoriť, aby sa to niekto nedozvedel. Prestal chodiť vonku medzi kamarátov. Viac času trávil doma, v bezpečí. Nakoniec našiel odvahu a záchranu vo svojej rodine.

Ak máme strach povedať to v škole, požiadajme o pomoc rodičov, starších kamarátov len, prosím vás, nemlčme! Nájdime odvahu a začneme rozprávať!

Filip Vygoda

Miesto, ktoré mám rada

Miesto, ktoré mám rada, je moja záhrada pri dome. Cítim sa tu dobre. Asi najlepšie. Trávim tu svoje voľné chvíle.

Začiatkom jari tu rozkvitajú ovocné stromy. Sú rôznofarebné. Lúka je pokrytá voňavými kvetmi. Po tráve lezú malé chrobáčky. Včielky poletujú po kvetoch a usilovne zbierajú peľ. Ja si vtedy na trávku rozložím deku a začnem si čítať knihu. Vtáky mi k tomu spievajú krásne melódie. Z kvetov, ktoré mi pomohli nazbierať usilovné včielky, si urobím pekný venček. Motýle poletujú okolo mňa a pýšia sa svojimi krídlami. Celá záhrada sviežo rozvoniava. Jar mám rada.

V lete si z kríkov zbieram sladké maliny, ríbezle a egreše. V potoku žblnkoce voda. Po oblohe utekajú biele vankúšiky mrakov a slnko prenádherne žiari. Vtáky poletujú sem a tam a veveričky sa naháňajú po stromoch. Vietor jemne pofukuje a strapatí mi vlasy. Leto je moje najobľúbenejšie ročné obdobie.

V jeseni stromy zhadzujú svoje farebné listy. Vonku je chladnejšie, ale aj napriek tomu krásne. Záhrada je celá farebná. Pomáham babke a dedkovi zbierať dozreté chutné ovocie. Cez konáre stromov sa predierajú slnečné lúče.

Keď sa už začne viac ochladzovať, prichádza zima. Už vidno, ako vtáky odlietajú do teplých krajín. Spadne jedna vločka, za ňou druhá, tretia a už je celá záhrada biela. Pred domom mi už stojí usmievavý snehuliak. Okolo mňa je všetko pokojné a tiché. Akoby všetko zaspalo do hlbokého zimného spánku. Stromy sú zahalené v bielom šate. Potôčik je celý zamrznutý. Mráz mi štípe líca. Z rozmýšľania a oddychovania ma vyruší chladný vietor, ktorý mi niečo šepká do ucha. Vraví, že mám už ísť dnu, lebo vonku je zima a ja ochoriem. No tak som ho počúvla.

Mám rada svoju záhradu.

Michaela Surdeníková

Domov

Domov je miesto,
kde slnko svieti,
domov je tam,
kde vtáčik letí.

Domov je raj,
kde sa hrajú deti
a mamka s ocom
nad nimi letí.

Domov sa vždy iba
láskou chveje,
lebo ho nikdy
slza nezaleje.

Domov je pekný
ako kvet,
z ktorého včeličky
zbierajú med.

Domov je biela konvalinka,
ktorá pekne zvoní, cinká.
Domov je miesto,
kde sa sladko spinká.

Domov je tam,
kde sa číta rozprávka,
domov je miesto,
kde prebýva láska.

Domov je veľká lúka,
na ktorej rastú kvetiny
a mňa vždy poteší,
pohladenie mojej maminy.

Laura Surdeníková

Netradičné básnické formy

Haiku je žáner japonskej poézie pozostávajúci tradične zo 17 slabík usporiadaných do troch veršov obsahujúcich 5 + 7 + 5 slabík.

Utiect' zbabelo
dokáže len človek, keď
sa bojí šťastia.

Sme dokonale
upravení, keď úsmev
dáme najavo

Šťastie ukryté
v dlani ti dám. Som rada
že nie som sama.

Krásny svoj úsmev
pošli ďalej, urobíš
o dosť krajší svet.

Hnev je veľký jed,
odpustenie protijed.
Nezabúdajme.

Keď si prechádzaš
peklom, nezastavuj sa.
Čakaj na nádej

Za všetko môže
čas, je len na nás ako
ho premárnime.

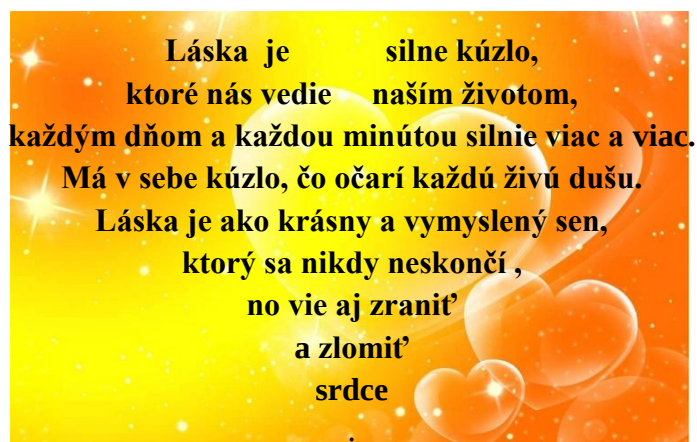
Zlé myšlienky sú
ako choroba. Šíria
sa veľmi rýchlo

Simona Siroková

Kaligram

Ide o grafickú báseň, usporiadanie textu v básni vytvára grafický obraz.

Kaligram o láske

Lívia Kuriplachová

Polrok sa stretol s polrokom a my sme „vyspovedali“ prvákov, Emmku a Samka, aby sme sa dozvedeli, ako sa im darilo v škole.

Ako sa vám v škole páči?

Samko: Páči sa mi tu, lebo mám tu kamarátov.

Emmka: Páči sa mi, lebo sa rada učím a môžem sa hrať.

Ste spokojní s vysvedčením?

Samko: Áno, lebo som mal výborné známky.

Emmka: Áno, som spokojná, pretože som mala jednotku s hviezdičkou.

Aký predmet máte najradšej?

Samko: Mojm najobľúbenejším predmetom je písanie.

Emmka: Mám najradšej čítanie, pretože rada čítam rozprávky.

Čo ste sa zatiaľ naučili?

Samko: Zatiaľ som sa naučil čítať a písať.

Emmka: Naučila som sa počítať, čítať a písať.

Splnila škola vaše očakávanie?

Samko: Áno, splnila, v škole sa cítim výborne.

Emmka: V škole sa mi veľmi páči, no najviac sa mi páčila športová hra v telocvični a noc v škole.

Prvákom ďakujeme, že si našli čas sa s nami porozprávať a prajeme im veľa úspechov do druhého polroku.

Soňa Cimbalová a Lívia Kuriplachová

Ked' kopne múza

Čas

Čas sa raz zastaví,
život bude pomalý.
Uličkami blúdím ľudským strachom.
Iskra šťastia sa ozýva v diaľke.
Životom sa túlam hore-dole.
Frázy ľudí ma už omrzeli,
že vraj mier je práve nastolený.
Nemám rada chvíle
faloše a nepokoja.

Soňa Cimbalová

Strach

Najľahšie je niekedy utiecť zbabelo,
lebo nás niečo poriadne zneistelo.
Vieme sa len pred svetom ukrývať,
a bojíme sa cieľa dobíjať.

Stále sa bojíme krok urobiť,
a ani nevieme, čo to môže spôsobiť.
Pre strach nevidíme cez oči,
možno nás to ani nezmočí.

Obleč si kabát, obuj si topánky,
možno to budú len prehánky.
Raz treba naše šťastie skúsiť,
možno sa nám podarí srdce rozbúšiť.

Simona Siroková

Život

Môj život je ako nekonečný príbeh.
Veľmi jemný a krehký.
Moja duša je čistá a zafarbená,
priateľstvom, ktoré ma vedie životom.
Svet sa stal biely, čarokrásny
a plný ľudského porozumenia.

Lívia Kuriplachová

Báseň o domove

Na záhrade žltý dom,
pokojne si žijem v ňom.

Spolu s ockom, mamičkou,
bračekom aj mačičkou.

Môj ocko rád športuje,
behá, cvičí, trénuje.

Mamka varí, pečie rada,
s učením mi vždy pomáha.

A môj veľký brat,
má ma veľmi rád.

Náš domáci maznáčik
je môj veľký miláčik.

Voláme ho Labko,
čierno-biele mačiatko.

Moje meno Emmka je,
rada plávam, tancujem.

Všetkých veľmi rada mám,
v dome im vždy pomáham.

Emma Miňová

Časopis Centráčik pripravili a vydali žiaci Literárneho krúžku Centráčik, zložka Základná škola vo Svidníku

Šéfredaktor: **Kristína Drotárová**
Zástupca šéfredaktora: Diana Jancurová
Redaktori: Soňa Cimbalová
Lívia Kuriplachová
Simona Siroková
Martina Suchaničová
Viktória Paligová
Prispievateľ: Michaela Surdeníková
Laura Hibel'ová
Adresa: **Spojená škola, ZŠ**
Centrálna 464
089 01 Svidník

E-mail: zakladna@spojenaskolask.sk, tel.: 054/788 2042, mobil: 0911 750 314
0903625471

Informácie: www.spojenaskolask.sk

Časopis Centráčik vychádza od školského roku 2002/2003 ako občasník pod vedením Mgr. Anny Lažovej

